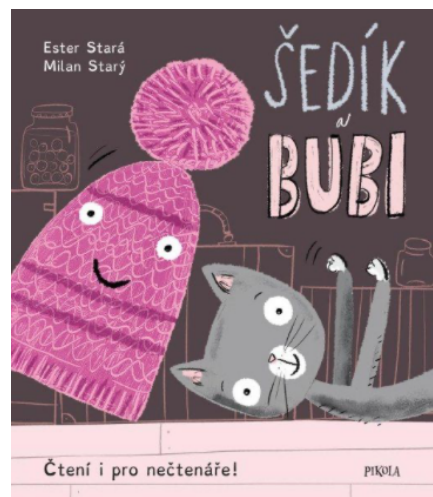

Šedík a Bubi

Autoři: Ester Stará (text), Milan Starý (ilustrace)

Počet stran: 96

Vhodné pro: děti od 6 let, 2. třída

O knize:

Kniha Šedík a Bubi je hravý a vtipný příběh o netradiční dvojici – kocouru Šedíkovi a myšce Bubi. Zpočátku to mezi nimi skřípe, protože jak známo, kočky a myši nejsou právě přátelé. Ale co když se musí vydat na společné dobrodružství? Co když zjistí, že předsudky nejsou všechno a že přátelství může vzniknout i mezi těmi nejnepravděpodobnějšími dvojicemi? Autorka Ester Stará opět dokazuje svůj cit pro jazyk a jemný humor, zatímco ilustrace Milana Starého dodávají příběhu hravou a nezaměnitelnou atmosféru. Kniha rozvíjí nejen čtenářské dovednosti, ale i empatii a schopnost řešit konflikty.

Milí dospělí,

knihu **Šedík a Bubi** jsme připravili pro začínající čtenáře, pro ty, kteří se čtením zápolí, i pro nejmenší, kteří zatím „čtou“ hlavně z obrázků společně s vámi. S příběhem děti záměrně seznamujeme různými formami – prostřednictvím ilustrací, stripů, komiksů, komiksových bublin psaných velkými tiskacími písmeny. Text knihy je členěn na krátké úseky, aby čtenáři nebyli jeho množstvím zahlceni.

Ve slovech jsou střídáním odstínů písma naznačeny čtecí celky. Reflektují postupné osvojování čtenářské techniky. Děti obvykle nejprve zvládnou čtení otevřené slabiky **xo** (**x** – souhláska, **o** – samohláska, např. to), pak slova typu **xoxo** (máma), **xoxoxo** (nebylo). Dál čtou slabiku zavřenou **xox** (les), případně **ox** (až), a následně slova s kombinací těchto slabik – **xoxox**, **xoxxo** (Šedík, kočka), atd. Nejobtížnější je pro děti čtení slov se shluky souhlásek ve slabikách – např. **xoxoxoxox** (rozzlobil). Tato slova zůstala v knize jen tehdy, když se nedala nahradit čtenářsky jednodušším slovem, a nebo by byla ohrožená pestrost jazyka.

Kniha je vysázená fontem **Dyslexie** od holandského designéra Christiana Boera. Jednotlivé znaky se výrazně liší, mají tlustší základnu a jsou dál od sebe, aby text nesplýval. Font je dobře čitelný jak pro začínající čtenáře, tak pro dyslektiky.

Přáli bychom si ale, aby titul **Šedík a Bubi** nebyl vnímán jako cvičebnice čtení. Snažili jsme se vytvořit zábavnou, komplexní knížku, ke které se děti budou rády vracet a nebudou ji číst proto, že musí, ale proto, že chtějí.

Vaši autoři

Fotodokumentace:

Recenze od pedagogů, co měli knihu půjčenou pro svou třídu:

- Text jednoduchý, hezký
- Doba čtení- asi měsíc
- Text doplněn obrázky, které děti zaujmou
- Pro děti je zajímavá zkušenost- bílá stránka s černými písmeny a obráceně- černá stránka s bílými písmeny

Králík je taky jenom člověk

Autor: Ilona Komárková

Počet stran: 64

Vhodné pro: 2.třída

O knize:

Představte si, že tento příběh se opravdu stal! Tahle knížka je upřímným a osobním vyprávěním o životě jednoho králíka. O mém životě! Paměti se tomu říká... Divíte se? A proč by zrovna králík nemohl mít svoji knížku? Povím vám, jak se mi žilo na světě, o dnech strávených v různých doupatech a taky o mé rodině. Povím vám, jak chutná život domácího králíka.

Zdroj: <https://www.databazeknih.cz/>

Fotodokumentace:

Myši patří do nebe

Autor: Iva Procházková, **Ilustrace:** Denisa Grimmová

Počet stran: 86

Vhodné pro: 4. a 5. třída

O knize:

Fantaskní příběh s nečekanou a nápaditou pointou, napsaný jako humorné vyprávění o dvou kamarádech. Velké přátelství myšky Šupito a lišáka Bělobřicha je dramaticky přerušeno, ale oba přátelé se znovu setkají v přívětivé zemi na hranici mezi životem a smrtí, kde prožívají podivuhodná dobrodružství. Motiv smrti je podán tak, že se ho malý čtenář nezalekne, a přijme ho jako součást příběhu. Autorka chtěla svým barvitým vyprávěním z přírody setřást bázeň ze smrti, která děti mnohdy obestírá, a naznačit, že nějaký svět existuje i dál. Tohoto tématu se již před časem znamenitě zhostila Astrid Lindgrenová, teď se to na malém příběhu stejně dobře podařilo jedné z nejlepších současných autorek pro děti a mládež Ivě Procházkové. Vznikla odvážná knížka, která je důkazem, že moderní česká literatura pro děti stále patří k evropské špičce.

Zdroj: <https://www.databazeknih.cz/>

zbývá náskok. A to byla chyba. Zakopla o zátku od piva, kterou tu kdosi pohodil, udělala kotrmelec a kutálela se přímo k okraji příkrého srázu. Máchala tlapkami, snažila se zachytit větviček borůvčí, ale marně. Vyčnívající kořen na kraji propasti ji vymrštil do vzduchu a pak jen padala, padala, padala...

...

„Jsem už mrtvá, nebo jsem ještě živá?“ zašeptala Šupito s očima pevně zavřenýma hrůzou. Nikdo jí neodpověděl, a tak se rozhodla, že oči otevře a podívá se. Uviděla slunce za korunami stromů, Bělobřicha vykukujícího přes rozkomihaný kořen a na dně hluboké rokle maličkou skvrnu. Byla šedá, měla čtyři tlapy, špičatý čumáček a dlouhý zakroucený ocásek.

„To vypadá jako myš,“ zamumlala Šupito a přiblížila se. Byla to myš. Ležela na placatém kameni s široce roztaženými tlapkami a nehýbala se.

„Vstávej!“ zavolala Šupito. „Tamhle je Bělobřich, postrach všech myši v okolí!“

Ale myš nevstala. Ani špičku ocasu nezvedla.

Vtom za sebou Šupito zaslechla tenký hlásek.

„To jsem ráda, že tě zase vidím, Šupito!“

Ohlédla se a uviděla sestřenici Žerebrouky. V lese se po-
vidalo, že umrzla krátce před koncem zimy, když se vypravila do vsi, aby sehnala něco k snědku. Teď stála kousek od Šupito a vypadala živěji než kdy jindy.

„Co tu děláš?“ podivila se Šupito.

Recenze od pedagogů, co měli knihu půjčenou pro svou třídu:

Kniha je dětem srozumitelná, Vhodná pro žáky 4. a 5. třídy. Četli jsme ji 7 vyučovacích hodin.

Hodnocení žáků:

- Není to úplně podle filmu. Líbí se mi ilustrace. Je to vtipné.
- Knížka byla krásná, je hezky ilustrovaná. Bylo zajímavé, jak se může liška a myš skamarádit.
- Kniha je vtipná a krátká.
- Pěkné ilustrace, zajímavý děj, svižný příběh.
- Knížka je zábavná i smutná. Byla zajímavá.
- Knížka je dobrá, je tam spousta moudrých vět. Doporučuji.

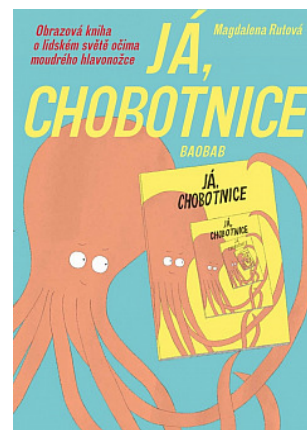

Já, chobotnice

Autor: Magdalena Rutová

Počet stran: 36

Vhodné pro: 6-9 let

O knize:

Lidé si za dobu své nedlouhé existence na planetě Zemi udělali z oceánů a moří odpadkový koš. Ryby a jiní mořští živočichové se už drahnou chvíli krmí místo planktonu mikroplasty a na mořském dně vzniká muzeum lidských vynálezů. Fantastické předměty — kancelářské židle, vysavače, mobily, rybářské sítě, časopisy a kreditní karty — zaujmou hrdinku této knížky, moudrou chobotnici, která lidský svět obdivuje a touží poznat. Lidé musí být úžasní! A také velmi zvláštní, když se dobrovolně zbavují tolika neuvěřitelných věcí, které dokázali vymyslet. Chobotnice čeká na příležitost, aby se dostala z hlubin temného oceánu, kde každý den bojuje o přežití. Chce se vydat do světa a přijít na kloub všem záhadám lidského druhu. Ochutnat avokádovou pomazánku. Jít na koncert. A především zjistit, co to je pravé přátelství. Veselá, čínorodá a inteligentní hrdinka projevuje neobyčejnou životaschopnost přesto, že jí mnoho lidského konání zůstává i nadále záhadou. Rozumět lidem je skoro nadlidský úkol! A přece existuje spousta skvělých důvodů, proč mezi nimi žít.

Zdroj: <https://www.databazeknih.cz/>

PODMOŘSKÝ PALÁC

Docela nedávno ještě můj život vypadal stejně jako život každé jiné chobotnice. Obývala jsem se v ní, měla předešlou otáčku, kdo koho sežere. Někteří mi sousedé neřekli celý den prakticky nic jiného. Existují jistá pravidla... I v moři hlt vegetariáni – kapustňák nebo kareta chováka maso zrovna nemají. Mám v hlubších oceánech pár extra vybraných jedinců, kterým nechutná skoro nic. V zásadě ale plávám, že čím jíte menší, tím víc kolébká i na vás hraví rudy.

Nebýlo proto jednoduché si tam mezi ostatními živočichy kromě potravy najít i přátele. Naučila jsem se obstarávat si zdroje spíš sama. Sbírala jsem věci a zhošťala, k čemu se dají použít. Stavěla jsem různá obydlí. Studovala jsem. Luštěla jsem polozeměmořské knihy a časopisy o všem možném a musím přiznat, že v některých polozeměmořských drahách jsem nechtěla po ničem jiném než žít jako lidé. Často jsem plavala až na hladinu, abych se koukla alespoň na lodě, co pluly kolem. Občas jsem zabíhala někde na palubu a předstírala jsem si, jak to je, být člověkem.

Mohla si myslet, že hluboko pod hladinou může být jen chladná, tma a nádherně kordová útes. Chl. Dříve to tak nejspíš bylo. Ale dnes se v moři skoro nedá žít. Je plné porzhaných rybářských sítí, peně- ženek i peněz a různých kartiček, plastových lahví, rozbitých mobilů, vyhozených hraček, kartiček na rudy, kancelářských židlí, autonečadek... a naráží na rudy korálový útes je čím dál obtížnější. Na jed- na stranu jsem byla samozřejmě ráda, že mám pořád co obževovat. Hned mi došlo, že všechny ty dokonale předměty z užasných materiálů vyrábí lidé. Mořští živočichové by se na něco takového nikdy nemohli. Ale zároveň mi pořád vrtalo hlavou, odkud se všechny ty věci berou. Proč je lidé posílají zrovna do hlubin oceánů? Chápej nám tím něco? Žechnout naši ži- votní úroveň? Nebo se snaží pomáhat? Kromě mě ten- hle neustálý průsm polozeměmořských dáreků totiž nikdo nedovedl ocenit: vše, rybám to ogradit moc nepatří a zhltnou všechno, na co naráží... Naposledy si přišlo plavem a pak se potácejí po moři a diví se, že jim je žít. Už je někdy zhloukli pověčeret kromě spágeti slyšením i tlať v sídlička a narech igelitovou tašku? Varuju vás, neodejte to!

Přes den jsem měla v moři pořád spoustu práce. Musela jsem si obstarávat jídlo, opravovat svoje oby- dli, a hlavně se nenechat nikým sníst. Večer jsem si pak zpravidla vyčítala nějaký časopis, ze staré vyho- zené ležnice, namíchala jsem si koktejl do prasklého kelímku a četla jsem. Obíhala jsem si hlavně komiksy a přírodovědné magazíny. O hlubších stvorencích jsem věděla zatím jen to, co jsem vyčetla z jiných knih.

Planeta Země momentálně obývá jediný lidský druh, který sám pro sebe vymyslel označení člověk moud- rý – homo sapiens. Přidejte mi to trochu náhodně. Každopádně tito moudří lidé, mezi které pravděpo- dobně patříte i vy, se vyvinuli z opice a jsou to vleztraci. Od zvířat se člověk moudrý liší například tím, že nosí oblečení. Mláděta se naryjvají děti a vychovávat je trvá při někdy i déle než 18 let! Dospělí lidé zřejmě tráví spoustu času bádáním. I pro ty nejmenší děti tedy v oceánech jsou ochotni vymyslet lákavý název a přivst se v tom, jak a proč žijí. O nás chobotnicích mají lidé samozřejmě vysoké mínění, což vyplývá i z následu- jícího odborného článku, který ke mně dopřel nevim odkud.

CHOBOTNICE MAJÍ OHROMUJÍCÍ INTELKT

(To málu povědíte!)

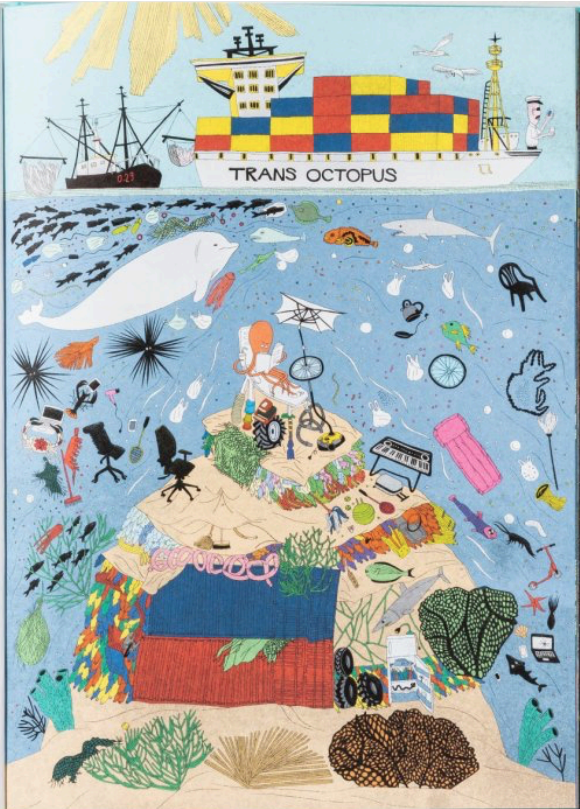
Na téma inteligence chobotnic byly napsány už stovky papírů. Tito mořští hlavaonoči nás stále překvapují tím, čeho všeho jsou schopni. Chobotnice mají mezi bezobratlými zdaleka největší mozky. (Je to tak.) Podle předních světových vědců to občas vypadá, jako by každá z osm chobotek měla vlastní rozum. (Molnář, dva.) S výzkumem chobotnic je však problém. Žá se totiž, že díky své inteligenci hlavaonoči umějí odhazovat i tělo spolupracovník. Zřejmě je to tím, že zatímco člověk je společenský tvor, chobotnice se během mládí let vyvíjejí samostatně na to, aby byly co nejdříve napádné. Něco jako přátelství nepoje buhužel hlavaonoči schopni.

Tak při Nevím tedy, jak ostatní chobotnice, ale já se přitvářím i předními vědci přece vůbec netráním! Ten večer mě to konečně napadlo: musím se podívat do světa! Do světa lidí. Z časopisů to vypadalo, že lidé o mně vědí první poslední. A já! O skutečných lidech jsem nevěděla skoro nic. Všechno se vydávaj na na dno moře zkoumat mořské živočichy a nikdo se tomu ne- diví. Tak co by bylo zvláštního na tom, kdybych se pro jednou já, vcházející mořské živočichy, vydala na pevninu zkoumat lidi? A co kdybych o těchto homo sapiens napsala knihu?

Rovnou jsem si obála kuf a vyrazila hned bezy rá- no, abych stihla nějakou loď, která popluje na pevninu.

Jak jsem žila v moři. Moji přátelé pod hladinou. Dokonalé předměty z užasných materiálů. Čím se živi ryby. Moje studium. Kdo jsou lidé? Časopisy, články a kniha.

1.8-7

Šel jsem se psem

Autor: Ilona Březinová, **Ilustrace:** Petr Morkes

Počet stran: 88

Vhodné pro: od 9 let

O knize:

Rozvod! Děsivé slovo, které se vznáší nad sourozenci Divišem a Dášou. Ani jeden nechápe, co se s rodiči děje. Mají své děti vůbec ještě rádi? Co bude dál? Diviš už nemůže vydržet napětí, které doma panuje. Sbalí si batoh, připne Brutovi vodítko a na stole zanechá vzkaz: Šel jsem se psem.

Řada Má to háček vzniká ve spolupráci s nakladatelstvím Pasparta. Jedná se o příběhy, které pomáhají dětem zvládnout složité životní situace.

Zdroj: <https://www.databazeknih.cz/>

Fotodokumentace:

Psí hádka

Z myšlenek vytrhne Diviše cizí zuřivý štěkot. Zvedne hlavu a očima rychle zapátrá po Brutovi. Pes mlčky stojí na místě, ale i na dálku je vidět jeho naježený hřbet. Copak se tam chystá?

No jasně! Pegina! Věčně naštvaná jezevčice paní Nechvátalové z vedlejšího vchodu. Jdou se právě vyvenčit. To si teda vybraly dobu!

Diviš podmrčeně vzdychne. Tuší problémy. Jako by jich doma nebylo dost! Vždyť hlavně proto se tak honem, honem hnál, že vynese odpadky. Mohl s nimi jít až po večeři, taky by se to nezbláznilo. Psal přece zrovna úkol. Ale rodičovská hádka jeho odchod uspíšila. Má totiž naději, že než se s Brutem vrátí domů, bude už mezi rodiči vybouřeno. Nedá se na to spoléhat, ale šance tu je.

Ovšem utéct od jednoho konfliktu rovnou k druhému, to se Divišovi vůbec nezamlouvá. Paní Nechvátalová mohla půl hodiny počkat, vzdychne znovu Diviš a z dálky sleduje situaci. Moc dobře se to nevývívá.

Pegina ještě ani neseběhla z betonových schodů, a už na Bruta doráží. Diviš neví proč, ale Pegina Bruta nemá ráda. Nesnášela ho už v době, kdy byl štěně sotva velké jako ona. Ale od té doby, co vyrostl, ho nemůže ani cítit. On ji většinou ignoruje, dneska mu však to její vrískavé řafání asi nejde pod nos, soudě podle zjezených chlupů na hřbetě.

Diviš doufá, že Bruta snadno přivolá. Už otvírá pusu k povelu. Jenže psovi právě došla s postarší štětkou trpělivost. V příští chvíli se nervy drásající psí soprán mísí s Brutovým hlubokým barytonem. Jeden na druhého teď cení zuby a chrlí na sebe spršky výhrůžných, zastražujících a možná i urážlivých psích slov. Dohromady

tropí hluk, který Diviš nemá šanci překřičet. Je jasné, že musí blíž, aby psa odvolal.

„Dobrý den, paní Nechvátalová!“ pozdraví nejdřív starou dámu, která si nikdy, ani na pětiminutové venčení psa, nezapomene vzít na hlavu klobouk.

„Pojď si připnout toho psího spratka na vodítko!“ dolehne k Divišovi odpověď, která se k dámě a jejímu klobouku dvakrát nehodí.

Nerudný tón, jímž stará paní mluví, Diviše nadzvedne. Před jednou hádkou unikl, aby se sám dostal do sporu? Proč jsou lidi na sebe zlí?

„Tak dělej! Jestli Peginku kousne, zavolám policii!“

Policii? Diviše sousedčina výhrůžka ochromila. V úleku sleduje, jak psí roztržka nabírá na síle.

Josífkův pekelný týden

Autor: Daniela Krolupperová, **Ilustrace:** Markéta Vydrová

Počet stran: 76

Vhodné pro: od 7 let

O knize:

Rodiče Josífkovi pořád říkají, co má dělat a co naopak nemá. Ale Josífk nebaví stále jen uklízet, psát úkoly, učit se, mýt se a nezapomenout na další protivné věci. A tak když má za úkol napsat vyprávění o své rodině, náležitě si na všechny zákazy a příkazy postěžuje. Netuší ovšem, co tím způsobí! Hned druhý den prožije prapodivné pondělí a úterý není o nic lepší. Josífkovi nastal pekelný týden!

Zdroj: <https://www.databazeknih.cz/>

Fotodokumentace:

Smáčená sobota

Bylo krásné sobotní ráno. Josífek se s Haničkou, mámou a tátou chystali na výlet do zoologické zahrady. Kdyby to bylo jako obvykle, Josífek by se těšil. Samou radostí by nemohl dospát. Jenomže dneska nezačínalo žádné veselé dobrodružství. Naopak. Blížila se pohroma.

Všechno propuklo ve středu večer. Zazvonil telefon. Ze sluchátka vypísl vysoký hlas tety Drahušky. Maminka se na telefonní přístroj zdvořile usmála. Odpovídala uctivým a trochu cizím hlasem: „Ano, ano, jistě. Ano.“ Když položila sluchátko, oznámila lítostivě: „V sobotu jdeme do zoo s tetou Drahůškou.“

Tatínek chmurně odložil noviny.

Hanička začala hlasitě jásat. Ze samé radosti zatleskala: „Hurá!“

Potom vybral z koše špinavé prádlo a dal ho do pračky.

„Mami, jak se pere?“ šel se zeptat maminky.

Ta pořád seděla v křesle a nejevila pražádnou chuť se zvednout. Ani k luxování ji Hanička nepřemluvila.

„Cože?“ nechápala maminka, když zvedla oči od knihy.

„Jak se zapíná pračka?“ opakoval Josífek.

„Proč to chceš vědět?“

Ronja, dcera loupežníka

Autor: Astrid Lindgrenová, **Ilustrace:** Barbora Kyšková

Počet stran: 168

Vhodné pro: od 9 let

O knize:

Dávný příběh o Ronje a Birkovi, dětech ze znesvářených rodů. Za bouřlivé noci, která byla tak děsuplná, že vedví rozťala prastarý hrad, se narodila Ronja, dcera loupežníka, hradního vládce. Odtrženou část obsadil na smrt znepřátelený rod lupiče Borky. A jednoho dne se u Pekelného chřtánu potká Ronja s Birkem, Borkovým synem. Co spolu prožili v krásném divokém lese, obývaném nelitostnými větrušemi, šedivci, šerotroly, vypráví příběh z dávných dob. Podaří se dětem smířit staré znesvářené klany?

Zdroj: <https://www.albatros.cz>

Fotodokumentace:

Za chvíli budu doma, utěšovala se, za chvíli budu ležet v posteli a poslouchat Lovisinu Vlčí píseň.

Jenže to nepomáhalo. Strach v ní sílil, až byla vyděšenější než kdy dřív ve svém životě. Zavolala na Bírka, vyšlo z toho ale spíš žalostné zakňučení. Znělo hrozně, což ji vylekalo ještě víc. Přijdu o rozum, napadlo ji, tohle bude můj konec!

Náhle se z hlubin mlhy ozvaly tiché, líbezné, naříkavé tóny, zaznívala k nim jakási podivuhodná píseň. Ronja nikdy neslyšela nic podobného, ach, jaká krásná, naplňovala les líbezností! A zaháněla všechny strach, chlácholila ji. Ronja se zastavila a dopřávala si útěchu. Taková nádhera! A jak ji ta melodie lákala a přitahovala! Ronja cítila přání zpívat jí, aby opustila stezku a následovala vábíivé tóny do mlhy.

Zpěv sílil. Rozechvíval jí srdce a Ronja náhle zapomněla i na Vlčí píseň. Zapomněla na všechno, chtěla už jen k hlasům, které ji zvaly do mlhy.

„Už jdu!“ zavolala a sešla pár kroků ze stezky. Tu ucítila prudké trhnutí řemínkem, až upadla.

„Kam jdeš?“ polekal se Birk. „Jestli se necháš nalákat k podzemšťanům, jsi ztracená, to přece víš?“

O podzemšťanech Ronja slyšela. Věděla, že vystupují z temných hlubin do lesů, když padne mlha. Nikdy se s žádným nesetkala, přesto teď chtěla za nimi, kamkoliv ji zavedou. Toužila žít s jejich zpěvem, i kdyby to znamenalo strávit celý život v podzemí.

„Už jdu!“ zavolala znovu a chtěla vykročit.

Birk k ní ale přiskočil a zadržel ji.

„Pusť mě,“ vytkla Ronja a divoce se ohnala.

Ale nepustil.

„Nevydvájej se do neštěstí,“ varoval ji.

Kvůli zpěvu ho neslyšela, tak silně hlasy zněly, naplňovaly celý les ševlivými tóny a ji samu touhou, které se nedalo odolat.

„Už jdu!“ zavolala do třetice a zápasila s Birkem, aby se vyprostila.

Rvala se s ním a přetahovala, křičela, plakala a bolestivě ho kousla do tváře. Přesto ji pevně držel.

jsme nějakou mouku, tuřín, hrách a solené ryby, ale začínají nám docházet. Brr, tohle je hrozná zima!“

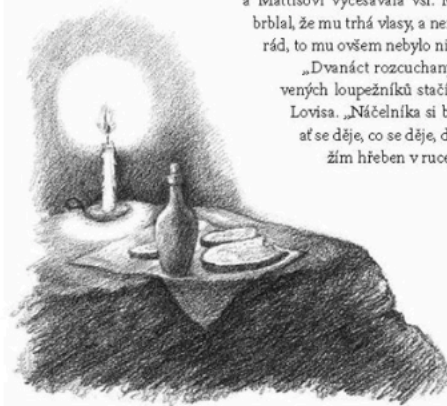
Ronje připadalo, jako by za to, že se Birkovi vede špatně a stojí tu hubený a vyhladovělý, mohla ona sama a Mattisův hrad. Birk se ale přese všechno pořád dokázal smát.

„Loupežníci chudáci, tak je to! Copak ze mě tu špínu a nouzi necítíš?“ ušklíbl se. „Ani vodu jsme skoro žádnou neměli. Museli jsme rozpouštět sněh, protože někdy se vůbec nedalo vyrazit do lesa a prohrabat se závějem ke studánce. A vytahovat vědra s vodou po provazovém žebříku uprostřed sněhové bouře, zkoušelas to někdy? Ne, jinak bys věděla, proč jsem cítil jako loupežník z hnojiště!“

„Naši loupežníci nejsou cítit o nic líp,“ ujistila ho Ronja, aby ho trochu povzbudila.

O ní samotné to neplatilo, protože Lovisa ji každou sobotu odpoledne drhla ve velkém dřevěném škopku u ohně a každou neděli ráno jí a Mattisovi vyčesávala vlasy. Mattis sice brblal, že mu trhá vlasy, a neměl česání rád, to mu ovšem nebylo nic platné.

„Dvanáct rozčuchaných, zavšivených loupežníků stačí,“ říkala Lovisa. „Náčelníka si budu česat, ať se děje, co se děje, dokud udržím hřeben v ruce.“

Největší přání

Autor: Ester Stará, **Ilustrace:** Daniela Olejníková

Počet stran: 40

Vhodné pro: od 6 let

O knize:

Plyšový koník putuje přes moře z daleké Asie až do velkého města v srdci Evropy. Cesta je dlouhá, plná nezvyklých setkání. Modrý plyšák doufá, že na jejím konci najde někoho, kdo ho bude mít rád, kdo se stane jeho přítelem. Dočká se?

Kniha Největší přání, kterou napsala oceňovaná autorka a logopedka Ester Stará a ilustrovala přední slovenská výtvarnice Daniela Olejníková, vznikla ve spolupráci s organizací Člověk v tísni s jasným záměrem — seznámit děti s vybranými globálními tématy a podnítit diskusi o současném světě.

Učitelé a každý, kdo se s dětmi vydá za hranice příběhu, ocení také metodiku s odborně zpracovanými aktivitami navazujícími na etapy koníkova putování, která je volně ke stažení na www.varianty.cz/nejvetsiprani.

Kniha získala jako součást projektu 1. místo v ceně EDUína 2019 za inovace ve vzdělávání.

Zdroj: <https://www.65pole.cz/kniha/nejvetsi-prani/>

Fotodokumentace:

